

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὕπο ΛΕΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνίετα ἔδε προηγουμένον φύλλον).

— Τί σκέπτεσαι λοιπόν νὰ κάμῃς; ἡ-ρώτησεν ὁ Φαῖδ-Βέης, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀσυναρτήτου λόγου τοῦ νεκροῦ ἀξιωματικοῦ, οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ.

— Τί σκοπεύω νὰ κάμω; Φαῖδ, ἀπεφάσισα ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ στρατοῦ, καὶ νὰ ζῶ τοῦ λοιποῦ διὰ τὴν οἰκογένειαν, ἣν εἶχον ἐγκαταλίπει.

— Σπουδάζων τὰ λέγεις αὐτά, Τζελάλ; ἐνῶ εἶσαι εἰς τῶν μᾶλλον εὐνοουμένων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὁ σύντροφος τῶν ἐρωτικῶν ἐκδρομῶν του, ὁ τὰ μάλιστα εὐνοούμενος αὐλικός, ὁ τοῖς πᾶσιν ἐπιφθονος, ὁ ὑφ' ἀπάντων κολακευόμενος; καὶ θὰ ἀπαρνηθῇς λοιπὸν πάσας ταύτας τὰς χαρὰς, πᾶσαν ταύτην τὴν πρόποδὸν σου δόξῃς;

— Μὴ ζητήσητε νὰ μ' ἀποτρέψετε τοῦ σκοποῦ μου, εἶπε μετ' ἀποφάσεως ὁ Τζελάλ, τὸ καθήκον, ὅπερ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον παρεγνώρισα, πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ προηγήται τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων μου... Ὑμεῖς, Φαῖδ, ὑποβάλετε τὴν παραίτησίν μου εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητά· ἐπὶ τῇ φιλίᾳ ὑμῶν ἔχω τὰς ἐλπίδας μου ἵνα ἀπαλλαχθῶ τῶν ὀχληρῶν περιέργων, οἵτινες ἐνδεχόμενον νὰ ζητήσωσι νὰ μάθωσι τί ἀπέγεινα... Ἀπέθανον ὡς πρὸς τὸ παρελθόν μου, μόνον δὲ τῶρα ἀρχίζω νὰ ζῶ διὰ τὸ μέλλον...

Ὁ Τζελάλ ἐφαίνετο σπουδάζων καὶ ἀποφασιστικός, καίτοι ἡ φωνή του ἦτο τρομερά. Ὁ ποιητὴς ἐνόησεν ὅτι αἱ μεγάλαι λύπαι, ὡς αἱ μεγάλαι χαραὶ, δύνανται νὰ τελῶσι θαύματα, καὶ ὑποκλίνας ἐνώπιον τοῦ φίλου του:

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, εἶπεν ὁ ἄλλος εἶναι ὥραϊον ποίημα, τὸ δὲ καθήκον εἶναι ἡ ὥραιστατή σελὶς τοῦ πεζοῦ λόγου, ἣν δύναται νὰ γράψῃ τις ἐν τῷ βίῳ του.

Ἡ συνομιλία τῶν δύο νέων διεκόπη ξυνομιλίας τῆς τελευταίας δεήσεως. Ὁμάδες πιστῶν Μουσουλμάνων ἐπορεύοντο εἰς τὸ τέμενος, μεταξὺ δὲ αὐτῶν ὁ Τζελάλ ἀνεγνώρισε τὸν πατέρα του. Ὁ Ῥεσὶδ-Μολλὰς προῦχῶρι ἔχων ἡνωρθωμένην τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον γαλήνιον καὶ ἥρεμον τὸ βλέμμα, περιεστοιχισμένος ὑπὸ συμπαθῶν καὶ προθύμων φίλων.

— Χαῖρε, εἶπε τέλος ὁ ἀξιωματικός σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Φαῖδ. Τὸ πρῶτον βῆμα μὲν ἐν τῇ ἀγαθοεργίᾳ ἔσται τὸ νὰ βαδίζω ἐπὶ τὰ ἔγνη τοῦ σεβαστοῦ ἐκείνου γέροντος, καὶ νὰ ἀναμιγνύω τὰς δεήσεις μου μετὰ τῶν ἰδικῶν του ὅταν δέηται ἡ δοξάζῃ τὸν Ἀλλάχ... Ὑγίαινε...

Εἶπε, καὶ περιελιχθεὶς καλῶς τὸν μανδύαν του ὁ Τζελάλ-Βέης ἠκολούθησε τὸν πατέρα του, ὅστις ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας τοῦ τζαμίου.

Δ

Ὡς εἶχεν εἰπεῖ ὁ Φαῖδ-Βέης, ἡ ἐκδρομὴ ἀνεβλήθη. Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ὅστις σχεδὸν οὐδὲν οὐδέποτε τι ἐπιθυμῶν, ἔτι δ' ὀλιγώτερον θέλων νὰ φκίνηται ὅτι ἐπεθύμει τι, ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τῶν αὐ-

λικῶν του πρὸς τῇ γραίᾳ Νατζέ, ἐνῶ ὁ Τζελάλ-Βέης ἀνεχώρει ἐν πάσῃ σπουδῇ πρὸς τὴν Σταμπούλ, ἔνθα προσεκάλει αὐτὸν ἐπιστόλιον κατεπεῖγον, πλήρες ὑποσχέσεων λακωνικῶν, ἃς ἠδύνατο νὰ ἐρμηνεύσῃ τις μυριοτρόπως.

«Ἐφέντη, ἔλεγε, καρδία τις ἀγαπῶσα ὑμᾶς ἀποθνήσκει μακρὰν σὰς. Φίλη τις σὰς περιμένει ἀνυπομόνως. Ἐὰν δικτηρήτε ἐν τῇ καρδίᾳ ἀνάμνησιν τινα, θὰ ἀφήσετε τὰ πάντα καὶ θέλετε ἔλθετε!»

Τὸ ἐπιστόλιον ἦτο γεγραμμένον διὰ χειρὸς γυναικείας ὀλίγον τετραγραμμένης ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως ἴσως, ἀλλ' ἡ ὀρογραφία ἦτο τόσον ἀνεπίληπτος, ὥστε ἠδύνατο ν' ἀποδοθῇ εἰς ἄνδρα. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ὀθωμανίδες αἱ δυνάμεναι νὰ γράφωσιν ὀρθῶς εἶναι λίαν σπάνιαι ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ Τζελάλ-Βέης οὐδὲ στιγμὴν ἀμφέβαλεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη προῆρχετο ἐξ εὐγενοῦς τινος κυρίας. Κἀθεν τούτου ἐπιστολίου, εὐωδιδόντος ἐκ σκανδαράχης, ἀνεγινώσκοντο αἱ λέξεις αὗται:

Ῥστερόγραφον σπουδαῖον. — «Εἰς Λαλελί-τζαμί, αὐριον πρωί, ὦρξ ὀγδόη.»

Ἡ συνέντευξις ὠρίζετο λίαν πρωί, ἀλλ' ὡς ἐρωτικὴ καρδίᾳ ἡ φιλοῦσα τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας, ὁ φίλος ἀξιωματικός ἡξυρεν ὅτι δὲν εἶναι τις κύριος τῶν ὥρων — καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἀνατολῇ — διὸ ἔσπευσε νὰ φθάσῃ ἐνωρίς εἰς Σταμπούλ.

Τρεῖς ἵπποι, σεσαγμένοι, ἔτοιμοι, μετὰ τῶν ἐφιππίων καὶ φαλάρων αὐτῶν, ἵπποι Ἀραβικοί, ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ὑπερήφανον καὶ νοήμονα, τὴν χαίτην μεταξοειδῆ καὶ τὰ σκέλη ισχνὰ, περιμένοντες κάτωθεν τῆς βαθμίδος, ἐκρατοῦντο ἐκ τοῦ χαλινοῦ ὑπὸ τῶν ἱπποκόμων (σιέκ).

Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἀνέβη πρῶτος εἰς τὸν ἵππον του, περιτυλιχθεὶς θερμὴν σισύραν καίτοι ἡ πρωινή αὐρα δὲν ἦτο πολὺ ψυχρά· εἶτα δὲ ὁ Φαῖδ-Βέης ἐπὶ ἠδῆσεν ἐπὶ τὸ ἐφιππίον ἵνα προφθάσῃ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητά, ἧς ὁ ἵππος ἔφευγε καλπάζων. Ὁ Τζελάλ-Βέης συνήνησε μετ' ὀλίγον τοὺς δύο νέους, οὓς συνώδεε μέχρι Τζάμλιτζα, διότι ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι ἡ συντομωτέρα τῶν πρὸς τὸ Βυζάντιον ἀγούσων.

Οἱ ἱππεῖς ἐκάλπαζον χωρὶς νὰ ὀμιλῶσιν ἡ ὁδὸς ἀντήχει ἐκ τοῦ κρότου τῆς ὀπλῆς τῶν ἵππων, τὸ δὲ κάλπασμά των ἦτο ταχὺ καὶ ἐλαφρόν, οἷον εἶναι τὸ τῶν τοιούτου γένους ἵππων. Αἱ παρὰ τὴν ὁδὸν συστάδες τῶν δένδρων ἠραιοῦντο καθ' ὅσον ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀλέμ. Τὸ ἀκαλλιέργητον ἔδαφος τῆς Ἀνατολῆς, — ἔδαφος γόνιμον, κοιμώμενον, ὡς εἶπεν, ἐν τῇ φαίᾳ περιβολῇ του, ὡς ὄγκος χρυσοῦ ἐν τοῖς μεταλλείοις, — ἐξετείνετο εἰς ἀπέραντον πεδιάδα, κυματίζουσαν ὡς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Τῇδε κἀκεῖσε ἀθροίσματά τινα μικρῶν δένδρων ἐφύοντο, τυχαίως ἐρριμμένα ὑπὸ τῶν χειρῶν τῆς Φύσεως.

Ἐπὶ μίαν ὥραν οἱ νέοι ὤδευον οὕτω, μόλις ἀνταλλάσσοντες λέξεις τινὰς ἐκ τῶν συνήθων καὶ τετριμμένων. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ὄψις τῆς ἐξοχῆς μετεβλήθη ἐπὶ τὸ βέλτιον· γλῶσσαν σπανίαν καθίστα κατὰ

πράσινον λοφίσκον τινά, ὃν ἐδέησε ν' ἀναβῶσι βραδυτέρων βαίνοντες· αἱ πτέριδες καὶ τὰ σπάρτα ἀντικατέστησαν μετ' ὀλίγον τὰ φύκη, σκυθρωπαὶ ἐλάται, εἶτα δὲ ὑψηλαὶ πλάτανοι καὶ τινες στάχους ἀραβοσίτου, οὓς ὁ ἀνεμος εἶχε σπείρει ἐκεῖ, ῥύαξ κυλίων ἀργυροειδῆ τὰ νάματά του μὲ κελάρυσμα εὐήχον ἐπὶ κοίτης χαλίκων, ταῦτα πάντα προηγούντο τῆς βλαστήσεως. Οἱ κυματισμοὶ τῆς πεδιάδος ὑψώθησαν εἰς ὑψηλὰ κύματα καὶ καθίσταντο λόφοι, σχηματίζοντες κοιλάδας μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκρύπτοντο χωρία τινὰ οὐπω ἐξεγεθέντα ἀπὸ τοῦ ὕπνου. Τέλος ἀληθὲς δάσος μεγάλων δένδρων περιέβαλε τὸν ὀρίζοντα. Ἐφθασαν εἰς Τζάμλιτζα.

[Ἐπταὶ συνέχεια].

Κ.

Η ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΓΗ

Ἐντὸς μυροβόλου θαλάμου ὀκτὼ ἡδέκα ἄνδρες ἐκάθηντο περὶ νέαν καὶ ὥραϊαν κυρίαν, νοηλῶς ἐξηπλωμένην ἐπὶ μεταξοστρώτου διβανίου. Οἱ δέκα νέοι ἦσαν Ἐνετοί· ἡ ὥραϊα κυρία ἦτον ἡ Μαρίνα, διάσημος ἀοιδὸς τοῦ θεάτρου τοῦ Φοίνικος.

— Αὐτὸς ὁ στέφανος εἶναι πολὺ νωπός, Μαρίνα, εἶπεν ὁ κόμης Σπόζι δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου ἄνθη τινὰ τεθειμένα ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν στεφάνων μακρυνθέντων ἤδη.

— Μοὶ τὸν ἔρριψαν χθὲς ἀπὸ τῆς σκηνῆς εἰς τὴν Σεμιράμιδα.

— Καὶ αὐτός;

— Μοὶ τὸν ἔδωκαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν Cenerentola.

— Ἐμαρᾶνθη ἤδη, εἶπεν ὁ ἀββάς Φαρνέττι, αὐτοσχέδιος ποιητῆς· ἐμαρᾶνθη ὡς πᾶσαι αἱ πρωτότοκοι ἀδελφαὶ του· ἐμαρᾶνθη ὡς θὰ μακρυνθῇ καὶ αὐτὸς μέχρι τῆς ἐσπέρας.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο; εἶπεν ὁ κόμης Σπόζι· μήπως ἡ Μαρίνα δὲν ἔχει ἐν ἄνθος, τὸ ὅποσον οὐδέποτε θὰ μακρυνθῇ, ἦτοι τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς Ἐνετίας;

Οἱ παριστάμενοι ἐχειροκρότησαν, ἡ δὲ Μαρίνα ὑψοῦσε τὸν κόμητα δι' ἐλαφροῦ μειδιάματος, εἰς ὃ ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ θλίψιν καὶ πικρίαν.

— Ἡ Ἐνετία, εἶπεν ἡ Μαρίνα, μὲ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ μόνον ἐμέ. Πρὸ τριῶν μηνῶν μ' ἐλάτρευε. Τὴν πρωίαν μεγάλη χαρὰ κατελάμβανε τοὺς πολίτας, ὅταν τὸ ὄνομά μου ὑπῆρχεν ἐπὶ τῶν θεατρικῶν ἐδοποιήσεων, τὴν δ' ἐσπέραν. ὦ! τὴν ἐσπέραν! ὅταν ἐνεφανίζόμην ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου ἐσειετο ἐκ τῶν χειροκροτήσεων· ὅταν ἐτραγῶδουν, ἐπεκράτει θρησκευτικὴ σιγή, ὅταν δ' ἐπεράτουν τὸ ἄσμα μου, αἱ ἐπευφημίαι ἐμέθυσον τὴν ψυχὴν μου!

— Οὐδενὸς πάντων τούτων στερεῖσθε, Μαρίνα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος Ῥόλλι, θεωρούμενος τότε ὡς εἰς τῶν ὥραιότερων ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας.

— Τί φρονεῖτε, μαρκήσιε; Ἀλλά, πιστεύσατέ με, ψυχραὶ χεῖρες μοὶ ῥίπτουσι στεφάνους, καὶ χεῖλη ἄνευ συγκινήσεως μὲ ἐπευφημοῦσιν· εἶναι σεβασμὸς ἔτι, ἔξις ἴσως, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον ἐνθουσιασμός. — Ἀληθές· εἶπεν ὁ κόμης Σπόζι, ὅτι